

CADIRA BUIDA

Va trucar a la porta, mirant pel vidre que aquesta tenia, cap a l'interior de l'aula. Arribava uns minuts tard, i la classe ja semblava començada; per desgràcia del professor, només ho aparentava. Ell va obrir la porta, preguntant el motiu del retard.

- El cotxe s'ha espatllat, ho sento.

Amb la mirada perduda cap endavant, sense dirigir-se al tutor, va parlar seca, mecànica, com si aquella simple oració la portés pensada i planejada des d'hores abans, potser fins i tot anys. De totes les vegades que havia dit aquella frase, aquesta era l'única vegada que sonava a excusa, malgrat que tots els de la classe no es van qüestionar la seva veracitat. Sabien que era una cosa habitual en el seu dia a dia.

El professor va dir, mentre tornava al seu lloc per continuar amb la no començada classe, que no passava res.

- Seu i prepara't.

Ella va assentir i ell va fer un aplaudiment que va sobresaltar la meitat dels alumnes. Mentre ell feia un breu resum sobre les explicacions de l'anterior classe, ella es va deixar la motxilla a sobre de la taula. Sense apartar la mirada d'on l'havia deixat. Sense moure's. De peu davant de la taula.

Amb calma i parsimònia, es va treure l'abric mullat. A fora plovia. Per la finestra, que es veia negra a causa del cel encapotat, se sentien replicar les gotes contra el vidre.

Amb passos fermes, passant per davant del professor i creant intriga i molèstia cap als espectadors, els quals preguntaven "què està passant?" i "et trobes bé?" mentre ella no es detingué i va seguir caminant.

Només quan va arribar a la finestra, el tutor va parlar mentre ella l'obria.

- Es pot saber què estàs fent?

La seva pregunta va quedar sense resposta. Es va acostar més i va saltar. Mentre la pluja entrava, ella havia sortit. Tots van reaccionar; alguns amb crits de fúria o por, altres en xoc. El professor va corre cap a la finestra, augmentant el to de veu dient el seu nom, mentre que simultàniament estirava el braç com si, màgicament, la pogués agafar, mentre que en els seus ulls quedava impresa la imatge de la qual havia estat la seva alumna. Mirant-lo fixament. Caient.

Els companys es van acostar a la finestra, tots a una. Com si fossin ovelles. Només uns pocs van quedar-se a la cadira en estat traumàtic.

Les aules dels dos pisos següents tampoc van restar impassibles en veure un gran objecte descendent a aquella velocitat.

En una d'elles, la professora va demanar silenci per a seguir amb l'explicació, tot intentant que ho ignoressin els seus alumnes.

Fins que va sentir un agònic crit provinent del pati.

La caiguda va ser ràpida. Tot i que encara no eren capaços d'assimilar el que acabaven de veure, el seu cos restava immòbil, inert.

Un xiscle animal, provinent de l'interior més recòndit, va consagrar el seu epitafi.

Per mala fortuna, o per bon càlcul, el seu cap caigué sobre l'últim esglaó de l'escala del pati, causant un desnucament i una fractura de 3 cervicals, en cas que l'altura del que venien a ser 3 pisos no fos suficient.

Ningú es va adonar de les seves llàgrimes, que la continuada pluja va adoptar sota la seva tutela mentre el seu cos queia. I queia.

I queia.

I queia.

I seguia caient.

La seva disseminada sang es barrejava amb l'aigua mentre l'ambulància arribava. Encara que, tot havent-hi arribat un segon abans de l'impacte, no l'haurien pogut salvar.

I, mentre tot això succeïa, jo aguantava el seu abric, encara mullat, posant-lo en el suport de la cadira del meu costat. On ella s'asseia sempre.

On mai es tornarà a seure.

Digue'm. Estàs segur que demà seguiràs assegut al costat del teu amic?